El planeta Piscina

Text: Sandra Gómez Rey

Il·lustracions: Carles Salas

Sant Joan de Déu
HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA

FAROS
Els contes de l'àvia

Un dia, la família dels Somiatruites va decidir que passarien les vacances en un lloc amb molta aigua, per jugar-hi hores i hores, fins a quedar arrugats com les panses de Corint. Volien marxar de vacances a un lloc màgic en què hi hagués aigua i res més, aigua de color turquesa, lluminosa i transparent. Però, en no trobar-lo del seu gust i mida, se'l van acabar inventant. En una tarda, el van crear: el planeta Piscina.

Però com una família podia crear del no res tot un planeta? Doncs, perquè els Somiatruites no eren una família de les que se'n diuen "normals". Eren la nissaga d'inventors més genials de la història de la fantasia científica. En el passat, la il·lustre rebesàvia científica dels Somiatruites havia inventat les sabates de caminar per les parets. L'oncle avi Somiatruites havia ideat el popularíssim bressol per adormir pedres. I la padrina Somiatruites havia construït la primera màquina automàtica de teixir jerseis amb espaguetis. De la màquina en sortien ben bonics i gruixuts: de color vermell eren els jerseis bolonyesa, i de color verd, els jerseis 'al pesto'.

La mare i el pare Somiatruites també s'empescaven molts invents. El pare Somiatruites era el reconegut creador de la màquina de planxar sostres, i la mare Somiatruites era la cèlebre inventora dels cellers de xocolata: soterranis plens de botes de xocolata calenta, batut de xocolata amb llet fresca de vaca suïssa, mousse de xocolata blanca amb granets de crocant i canyella i crema de xocolata praliné amb bocins de melindro ensucrat.

Així doncs, com un altre dels seus invents, la mare, el pare i els petits dels Somiatruites es van inventar el planeta Piscina. Els bessons, Tom i Mot, feien tot el que podien per participar amb les seves idees, explicant als pares com s'imaginaven el planeta on volien anar de vacances. Per exemple, havia estat idea de la Mot que el planeta Piscina fos ben humit. Si era d'un blau tirant a verdós, cristal·lí i lluent, era perquè el Tom, en tancar els ulls, se l'havia imaginat del color de les aiguamarines.

El planeta Piscina no era rodó com la Terra, ni tenia punxes com les estrelles, era pla per sobre i quadrat per sota perquè a la Mot li fascinava la idea d'un planeta com una piscina molt gran: un planeta pla per dalt, i que a la part de baix hi tingués una mena de cisterna descomunal amb centenars de milers de milions de litres d'aigua. El Tom havia calculat que la superfície del planeta Piscina havia de ser gran com 23.432 camps de futbol, posats l'un al costat de l'altre.

Més idees Somiatruites: al planeta Piscina no hi havia carrers, sinó que tobogans llarguíssims de colors s'entrecreuaven en l'aire. Sobre l'aigua, els edificis suraven i anaven lentament d'un lloc a un altre. No hi havia cotxes, hi havia flotadors supersònics amb què travessar el planeta, de punta a punta, a la velocitat dels llamps. I no hi existia la contaminació. Per això, en les profunditats hi vivien animals molt autèntics, com els dofins poetes que feien recitals de poesia els dilluns i els divendres, a dos quarts de quinze; o les meduses pastisseres i les seves famoses piruletes de les pessigolles, que venien a les paradetes subaquàtiques. N'hi havia prou amb llepar una d'aquelles piruletes per trencar-se de riure.

Quin planeta més extravagant s'havien inventat els Somiatruites! Quan va estar acabat, tots van començar a fer les maletes per marxar-hi ràpidament. Aquesta és la llista de les coses que hi van posar dins: un banyador, les xancletes i la crema-escut protectora per fer la guerra als raigs de sol.

Fins aquí la llista de les coses que hi van col·locar. Tres coses era tot el que necessitaven. Van carregar les maletes al cotxe intersideral i van sortir volant de casa seva viatjant entre les estrelles cap el seu destí favorit: el planeta Piscina.

– Cordeu-vos la botifarra de seguretat –va recordar el pare Somiatruites a la Mot i al Tom.

Els dos nens seien a les seves cadiretes, en els seients del darrere. Als bessons els encantava l'arnés de botifarra que els lligava a les cadiretes. De tan tou que era no se'ls clavava gens, i com que estava fet d'una botifarra de pagès boníssima, esperaven amb candeletes l'hora del berenar. Vet aquí un altre dels invents pràctics dels pares Somiatruites, per als qui viatjar amb seguretat era molt important.

– Nens, mireu: la Via Làctia! –va exclamar entusiasmada la mare Somiatruites, assenyalant-los-la a través de la finestra.

El Tom i la Mot van quedar bocabadats. Vista de prop, la Via Làctia era una desfilada de vaques pasturant en espiral, al bell mig de l'espai. El cotxe intersideral es va col·locar al costat d'una d'elles, i la mare Somiatruites, allargant el braç per la finestra, la va munyir omplint dos gots de llet fresca amb xocolata.

– Moltes gràcies, senyora vaca! –va dir la mare, i el cotxe dels Somiatruites es va allunyar.

Tenien tanta set, el Tom i la Mot, que es van beure aquell deliciós batut còsmic d'un sol glop. Estava fresquíssim. Tot seguit, van demanar a la mare que els posés una pel·lícula. Tenien ganes de distreure's. El viatge era llarg i encara havien de creuar unes quantes atmosferes per arribar al planeta Piscina. Cada dues hores de viatge paraven a descansar en un cometa estel·lar. Baixaven a estirar les cames i a comentar el paisatge. La mare Somiatruites els assenyalava coses increïbles que la Mot i el Tom mai no havien vist encara:

– Fixeu-vos: un forat negre! –va exclamar la mare.
– Què és un forat negre, mama? –va preguntar la Mot.
– És una cosa inexplicable, com un truc de màgia.
– No ho entenc –va dir el Tom–. Torna-ho a explicar.
– Un forat negre podria assemblar-se al misteri d'un barret de copa d'un mag; vindria a ser com un barret però sense fons –va mirar d'explicar-se la mare Somiatruites.
– Aleshores, de dins un forat negre també poden sortir conills blancs –va deduir la Mot, emocionada només d'imaginar-s'ho.
– És clar que sí! –va respondre la mare.

Just en aquell moment, un meravellós conill blanc d'orelles llargues va sortir del forat negre fent un gran bot.

– Mireu, ara en surt un!!!

El Tom i la Mot van aplaudir de l'alegria, mentre observaven el conill blanc allunyar-se, fent saltirons divertits Univers enllà. Quin viatge més extraordinari! Aquelles vacances la Mot i en Tom no les oblidarien mai. I això que encara no havien arribat al fabulós planeta, rar i únic, que havien creat.

Quan, per fi, eren en l'òrbita del planeta Piscina, el Tom i la Mot es van quedar amb la boca tan oberta que semblaven dos cantants d'òpera en plena actuació. "Quin planeta més original!", van exclamar tots dos alhora. "És una piscina gegant en mig de l'espai!", van xisclar impressionats.

Amb el nas aixafat contra els vidres del cotxe intersideral, es van submergir a les aigües del planeta Piscina, per aterrar a l'aeroport subaquàtic que hi havia al fons. Abans de sortir del cotxe es van posar el banyador i, sortint per la comporta superior del vehicle, van pujar nedant fins a la superfície.

Els Somiatruites acabaven d'estrenar planeta, i els bessons es van abraçar de l'emoció al bell mig de la piscina. Jugarien incansables en aquell món fantàstic ple d'aigua i tobogans de colors, i es farien amics de tots els 'piscinícoles', els habitants del planeta Piscina, dels dofins rapsodes, les meduses xef, i de tants altres.

– Poseu-vos la crema-escut per combatre els espantosos raigs de sol –va demanar el pare Somiatruites a la seva família.
– Sí, pare! –van respondre la Mot i el Tom, empastifant-se de crema el cos.
– No accelereu els flotadors supersònics quan sigueu a la vora de la piscina, podríeu relliscar i fer-vos molt de mal –va advertir-los la mare Somiatruites.
– És clar, mare! –van repetir els bessons, observant que hi havia aigua pertot arreu.
– No us allunyeu gaire de nosaltres –va manar-los el pare–, ni tan sols per anar a comprar les piruletes de les pessigolles, per moltes ganes de riure que tingueu.
– Ens demaneu per anar-hi i us hi acompanyem, d'acord? –va insistir la mare.
– D'acord –van dir els bessons.

Amb les instruccions per jugar segurs explicades, tots quatre van decidir que començarien a gaudir del planeta tirant-se pel tobogan de l'arc de Sant Martí. Un tobogan que era com 7 tobogans enganxats de costat, cadascun d'un color de l'arc de Sant Martí. Quan eren a dalt, van agafar impuls i s'hi van propulsar avall cridant feliços amb els braços aixecats, a tota velocitat:
– Iuhuuuuu!

Bones vacances, Somiatruites!

Fi

FAROS

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (www.faroshsjd.net) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

Sant Joan de Déu

HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA